

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz (przewodniczący)

SSN Monika Koba

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa-Prezesa Sądu Okręgowego w W.  
przeciwko zarządcy Przedsiębiorstwa P. S.A. w W.  
o nakazanie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 28 lutego 2019 r.,  
zażalenia strony powodowej na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

**oddala zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach  
postępowania zażaleniowego Sądowi, który wyda orzeczenie  
kończące postępowanie w sprawie.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w W. przeciwko Przedsiębiorstwu P. S.A. w W. (poprzednio: Przedsiębiorstwo I. w W.) o nakazanie wykonania zobowiązania gwarancyjnego i zasądzenie kar umownych, w uwzględnieniu apelacji strony pozwanej, uchylił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 marca 2017 r. oraz wyrok uzupełniający Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 listopada 2017 r. i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Powód na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 1<sup>1</sup> k.p.c. wniósł zażalenie na powyższy wyrok, zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie mimo istnienia podstaw do wydania wyroku rozstrzygającego co do istoty sprawy.

Postanowieniem z dnia 6 września 2018 r. Sąd Najwyższy oddalił zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sądowi, który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

Sąd Okręgowy pismem z dnia 7 lutego 2019 r. powtórnie przedstawił akta Sądowi Najwyższemu wskazując, że z opóźnieniem otrzymał informację o wydaniu w dniu 23 kwietnia 2018 r. przez Sąd Rejonowy w W. Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych postanowienia o otwarciu postępowania sanacyjnego wobec Przedsiębiorstwa P. S.A. w W., wyznaczeniu zarządcy w osobie A. Ł., zezwoleniu zarządowi Przedsiębiorstwa na wykonywanie zarządu w zakresie nie przekraczającym czynności zwykłego zarządu.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z art. 189 ust. 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (jedn. tekst Dz.U. 2019 poz. 243) - dalej jako: „u.p.r.” dzień wydania postanowienia o otwarciu postępowania sanacyjnego jest dniem otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego. Otwarcie tego postępowania ma istotne znaczenie dla innych postępowań sądowych, pozostających w toku. W sprawach dotyczących masy sanacyjnej zarządca dokonuje czynności w imieniu własnym na rachunek dłużnika (art. 53 ust. 1 p.u.r.). Konsekwentnie postępowania sądowe mogą być odtąd wszczęte i prowadzone wyłącznie przez zarządcę albo przeciwko niemu, a zarządca prowadzi je w imieniu własnym na rzecz dłużnika (art. 311 ust. 1 p.u.r.). Jeżeli ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym, a inne toczące się postępowanie sądowe dotyczy masy sanacyjnej sąd zawiesza postępowanie z urzędu (art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że roszczenia związane z umową z dnia 3 lipca 2006 r. o roboty budowlane, obejmujące przebudowę i remont dwóch budynków sądów przy ul. P. w W., w tym związane ze zobowiązaniami gwarancyjnymi i zapłatą kar materialnych w znacznej wysokości, dotyczą masy sanacyjnej. Oznacza to, że postępowanie podlegało zawieszeniu z

urzędu, ze skutkiem od chwili zdarzeń, które je spowodowały. Z tych względów Sąd Najwyższy zawieszając postępowanie, z urzędu uchylił orzeczenie wydane po nastąpieniu tych zdarzeń i wezwał do udziału w sprawie (art. 174 § 2 i § 3 k.p.c.). Zważywszy jednak, że przyczyna zawieszenia ustała Sąd podjął następnie, na podstawie art. 180 § 1 pkt d) k.p.c., postępowanie z urzędu i ponownie przystąpił do rozpoznania zażalenia na wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 marca 2017 r., uzupełniony w zakresie kosztów wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r.

Zgodnie z art. 394<sup>1</sup> § 1<sup>1</sup> k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje stronie w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zażalenie to jest szczególnym rodzajem środka zaskarżenia, a kognicja Sądu Najwyższego nie może wkraczać w merytoryczne kompetencje sądu rozpoznającego apelację. Zażalenie przewidziane we wskazanym przepisie nie jest bowiem środkiem prawnym służącym kontroli materialno-prawnej podstawy orzeczenia, która może być przeprowadzana wyłącznie w postępowaniu kasacyjnym. Sąd zatem ogranicza się do badania przesłanek przewidzianych art. 386 § 4 k.p.c., t.j. ocenia, czy sąd drugiej instancji prawidłowo zakwalifikował określoną sytuację procesową jako odpowiadającą przyjętej podstawie orzeczenia kasatoryjnego i odpowiednio oddala zażalenie, albo uchyla zaskarżony wyrok przekazując tym samym sprawę sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2014 r., IV CZ 54/14 oraz z dnia 26 września 2014 r., IV CZ 49/14 - nie publ.). Sąd drugiej instancji wskazał jako podstawę kasatoryjną nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.). Judykatura zgodnie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu powyższego przepisu oznacza brak rozstrzygnięcia co do przedmiotu sprawy, wyznaczonego treścią i materialno-prawną podstawą żądania powoda, materialno-prawnymi, bądź będącymi ich następstwem, procesowymi zarzutami pozwanego. Dochodzi do niego wtedy, gdy sąd zaniechał ich zbadania bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka jurysdykcyjna lub procesowa unicestwiająca roszczenie, m.in. bezpodstawnie odmówił dalszego prowadzenia sprawy stwierdzając brak legitymacji procesowej stron, skuteczność twierdzenia lub zarzutu wygaśnięcia bądź umorzenia zobowiązania, upływ terminów zawitych, przedwczesność powództwa bądź nie rozpoznał żądań w

aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub zarzutów pozwanego przyjmując, że nie zostały one zgłoszone lub zostały zgłoszone, ale są objęte prekluzją procesową.

Powód nie podważył skutecznie prawidłowości oceny Sądu drugiej instancji który wskazał, że Sąd Okręgowy zaniechał oceny okoliczności faktycznych, stanowiących podstawę zastosowania prawa materialnego i nie odniósł się do argumentów merytorycznych, podniesionych w zarzutach strony pozwanej. Podkreślił, że nie jest zrozumiała podstawa prawna rozstrzygnięcia, zawierająca wewnętrzne sprzeczności. Poprzestając na analizie podstawy odpowiedzialności pozwanego z tytułu niewykonania umowy o roboty budowlane, Sąd Okręgowy nie zbadał materialnej podstawy żądania, tj. zasadności i zakresu odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego. Nie budzi zastrzeżeń konkluzja, że w tych okolicznościach braki i wady uzasadnienia orzeczenia uniemożliwiły jego kontrolę instancyjną.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. oddalił zażalenie i pozostawił, zgodnie z art. 108 § 2 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c., orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego sądowi, który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.

jw